

”Frälsning”

- vad är det?

Vad betyder frälsning?

”Frälst”. I vårt språk har med tiden ordet fått en viss laddning. Den som är frälst är kanske lite naiv. En frälst människa har kanske slutat att tänka efter och lever i ett slags saligt rus. Eller: Den som är frälst på någonting är såld på någonting. Därför kan man bli frälst på allt möjligt, kanske på sitt favorit fotbollslag eller kanske på ett visst bilmärke, eller någonting liknande.

Frälst var för några decennier sedan ett mycket viktigt ord i den kristna vokabulären. Eldiga evangelister höll sprakande tal som alltid avslutades med uppmaningen att man borde bli frälst. Idag är det betydligt glesare mellan ordet. Vilken väl i och för sig kan ha en del av sin förklaring i att vi 1981 fick en ny översättning av Nya Testamentet, där ordet ”frälst” ofta ersatts av ordet ”räddad”. Nu kunde vi ju ägna en tid åt att debattera omkring vilket av dessa begrepp vi tycker bäst om, frälst eller räddad, men frågan är om inte det vore en ganska meningslös diskussion, då den nog mer kommer att handla om personliga minnen och känslor, än om teologi och lära.

Så här förklaras ordet frälst på internetuppslagsverket Wikipedia: ”Det svenska ordet **frälsning** är ett gammalt svenskt ord för "befrielse". Ordet kan härledas från *fribälsning*, vilket betydde att en träl befriades från sitt halsjärn och förklarades fri. Ordet kom av de första missionärerna i Skandinavien att användas för att beskriva hur Jesus befriar den kristne från slaveri under synd, lidande och död.”

Frälst är alltså ett vackert ord som betyder att man befrias. Men befrielsen är faktiskt bara en aspekt av frälsningen. Det numera mer använda ordet ”räddning” är bredare och ger en tydlig bild av att vi är utsatta för fara och behöver hjälp. Precis som en båt i sjönöd behöver undsättning, eller som gruvarbetare som fastnat i ett gruvschakt 600 meter under marken behöver hjälp uppifrån behöver också vi räddas.

Mer intressant än att debattera vilket svensk ord vi borde använda är självklart att gå till Bibeln för att ta reda på vilka ord den själv använder i sina hebreiska och grekiska grundtexter.

Det hebreiska ordet från GT är ordet ”yeshuwah” som betyder både räddning och befrielse. Jämför ”Jesus”
Det grekiska ord NT använder är ordet ”soteria” som bokstavligen betyder ”en handling som leder till fysisk och moralisk räddning.”

För att sammanfatta det här inledande resonemanget kan man säga att frälsningen, eller räddningen i bibeln handlar om att bli befriad, och om att bli räddad undan en farlig situation. Orden antyder också att det handlar om ett helande, eller om en restauration, d.v.s. om att någonting återställs. Frälsning betyder alltså att något återställs.

Vi ska snart se på ett antal nyanser, men här tror jag, först och främst, att vi anar den stora bilden. Så här skriver Paulus, Ef 3:8-11: ”Jag, den allra obetydligaste av alla heliga, har fått denna nåd: att ge hedningarna budskapet om den outgrundliga rikedom som finns i Kristus och att upplysa alla om planen med den hemlighet som från världens början varit dold hos Gud, som har skapat allt. Nu skulle härskarna och makterna i himlarymderna genom kyrkan få

kunskap om Guds vishet i hela dess mångfald. Detta var den avsikt med världen som han förverkligade i och med Kristus Jesus, vår herre.”

Minns du dina geografielektioner. Innan läraren började tala om t.ex. Burkina Faso, för att lära dig allt du nu vet om just Burkina Faso tog han först fram en världskarta för att du skulle se var i all världen Burkina Faso låg, nämligen i världsdelen... Afrika. Därefter, när du sett den stora bilden zoomades landet, folket och kulturen in.

Så innan vi nu ser på vad ”Frälsning” är låt oss först se på den stora bilden. Detta ord finns nämligen i ett sammanhang. Det handlar om vad Gud egentligen håller på med i den här världen. Och det är det som Paulus skriver om. Han skriver att hans uppgift är att upplysa alla om planen med den hemlighet som från världens början varit dold hos Gud, som har skapat allt. D.v.s. från världens början har Gud haft en plan. När människan syndade och gjorde uppror mot Gud föll inte allt ur Guds händer. Gud slet inte sitt hår och kallade samman treenigheten till krismöte i Himlen och ropade ut: - Vad ska vi göra?

Nej Gud visste att detta skulle komma att ske. Och ändå skapade han människan. Jag har ibland travesterat Joh 3:16: - Så älskade Gud världen att han skapade människan fast han redan på förhand visste att hon skulle komma att vända honom ryggen. För Gud hade en plan. Gud visste vad som skulle komma att ske. Och Gud visste vad som skulle komma att ske när Jesus kom till jorden. Jesus talade om att han visste att han skulle förrådas, förkastas och korsfästas. Men Gud kände också till påskdagen, den sprängda graven och den uppståndnes seger över död och ondska. För Gud hade en plan.

Vad var Guds plan?

Guds plan var att genom Jesus återställa allt till sitt rätta jag en dag. Guds plan var att återupprätta det paradisi människan förstört. Guds plan var att genom tron på Jesus återupprätta människan och sin egen relation till människan igen. Detta är den stora bilden i Bibeln. Detta är den stora kartbilden. När vi väl sett den kan vi sedan dyka ner i fråga efter fråga, men låt oss inte glömma att orientera oss efter den stora bilden. Gud är i färd med att upprätta sin ursprungstanke med sin skapelse. Djupast sett är det det frälsningen handlar om.

Det finns en fråga till att ta med sig in i och förhoppningsvis också ut ur detta studium, inte sant? Nämligen frågan: Hur vet man att man är frälst?

Kan man verkligen finna frid i den frågan? Kan man verkligen vara övertygad. Hur mycket kan jag tvivla och ändå vara frälst? Hur många gånger kan jag misslyckas och ändå vara frälst? Hur ska jag veta att min tro räcker och att mitt liv duger? Den frågan ska vi komma tillbaka till.

Sist av allt handlar också detta studium om vad Petrus skriver om i 1 Petr 3:15: ”Men Herren, Kristus, skall ni hålla helig i era hjärtan. Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp.”

Vi behöver alltså veta något om frälsningen, för det är vårt livs största uppgift att berätta om den för andra.

För enkelhetens och pedagogikens skull ska jag ikväll använda mig av bokstäverna i orden FRÄLSTA för att förklara ordets innebörd. Alltså börjar vi med ordet F.

F som i FRIKÖPT

Vi lyssnar till några bibelversar, Upp 14:1-4: ”Och jag såg, och se: Lammet stod på berget Sion och tillsammans med Lammet etthundrafyrtiofyra tusen som hade hans namn och hans faders namn skrivet på pannan. Och jag hörde en röst från himlen som rösten av stora vatten och rösten av stark åska, och rösten jag hörde var som när harpspelare spelar på sina harpor. De sjöng en ny sång inför tronen och inför de fyra varelserna och de äldste. Och ingen kunde lära sig den sången utom de etthundrafyrtiofyra tusen, de som är friköpta från jorden. Det är de som inte har befläckt sig med kvinnor, de är rena som jungfrur. Det är de som följer Lammet vart det än går. De är friköpta från människorna som en första skörd åt Gud och Lammet.”

Matt 20:28: ”Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.”

1 Pet 1:18-19: ”Ni vet att det inte var med förgängliga ting, silver eller guld, som ni friköptes från det meningslösa liv som ni övertagit från era fäder. Nej, det var med blodet från ett lamm utan fel eller fläck, Kristi dyrbara blod.”

Vi friköptes... med blodet från ett lamm...

Det här är en bild av vad frälsningen är. Den säger inte allt om allt, men det den säger är viktigt. Jesu liv var som den summa pengar som räcks till en kidnappare för att friköpa en gisslan. Vi friköptes.

Människan utan Gud är nämligen inte så fri som hon hävdar. Låt oss lyssna till en av de mest grundläggande

bibelkapitel vi har, som avhandlar ämnet ”Frälsning”, nämligen Ef 2:1-22...

Håll kvar fingret på den här texten i din bibel, för vi ska komma tillbaka till den många gånger ikväll. Nu fångar vi bara några uttryck: ”Ni var döda genom era överträdelser och synder den gång ni levde i dem på denna tidens och världens vis och lät er ledas av fursten över luftens rike, över den andemakt som nu är verksam i olydnadens människor. Sådana var vi alla en gång, då vi följde våra mänskliga begär och handlade som kroppen och våra egna tankar ville...”

Utan Gud i våra liv saknar vi motståndskraft mot många saker som påverkar oss, kanske utan att vi vet det. Vi är fria människor, och ändå inte. Vi påverkas av trender i tiden, andras åsikter, politiska budskap... och fördjupar Bibeln, ibland också av andliga krafter.

En gång blev Jesus väl provokativ för ett antal fariséer, Joh 8:31-34: ”Till de judar som trodde på honom sade Jesus: ”Om ni förblir i mitt ord är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria.” De sade: ”Vi härstammar från Abraham och har aldrig varit slavar under någon. Vad menar du då med att vi skall bli fria?” Jesus svarade: ”Sannerligen, jag säger er: var och en som syndar är slav under synden.”

– Ni är slavar under synden, säger Jesus. Märkligt är det väl att han säger det till människor som ändå trodde på honom. Och ändå behövde de bli fria. De protesterar, de har aldrig varit slavar under någon, säger de, fast de väl borde minnas både slaveriet i Egypten, Assyrien och Babylon, eller

åtminstone de romerska soldater som omgav dem. Men Jesus talade om ett ännu djupare slaveri, nämligen om den inre ofrihet som kommer av en söndrig gudsrelation och av ett samvete som bär på skuld.

En gång i mitt liv har jag i en predikan citerat den gamle statsministern, Göran Persson. Intressant nog visade det sig att han pappa satt i publiken just den gången. Jag citerade orden: - Den som är satt i skuld är inte fri. Jag citerade dessa ord och jag höll med. Men här talar Jesus om en inre skuld, en om skuld som vi alla bär på, om det nu inte är så att du levt ett fullkomligt liv. Och på något sätt har alltså Jesu död med detta att göra. För Petrus skrev att vi blev friköpta ur vårt slaveri genom Jesu död, eller kanske genom det som Jesu död åstadkom.

Max Lucado, **Kristus betalade våra skulder**

Jesus gjorde för oss det som jag gjorde för en av mina döttrar i affären på New Yorks flygplats La Guardia. På skylten ovanför keramiksakerna stod det: Rör inte.

Men begäret var större än varningen och hon rörde en. Och den föll. När jag tittade upp höll den tioåriga Sara två stycken siluetter av New York City. Bredvid henne fanns en olycklig butikschef. Ovanför dem båda fanns den skrivna regeln. Mellan dem låg en nervös tystnad. Min dotter hade inga pengar. Butikschefen hade inget förbarmande. Så jag gjorde det som pappor gör. Jag ingrep. "Hur mycket är vi skyldiga dig?", frågade jag.

Hur kom det sig att jag var skyldig något? Enkelt. Hon var min dotter. Och eftersom inte hon kunde betala så gjorde jag det. Eftersom inte du och jag kan betala, gjorde Kristus det. Vi har tagit sönder så mycket mer än souvenirer. Vi har brutit mot bud, löften, och värst av allt, vi har krossat Guds hjärta.

Men Kristus ser vår svåra situation. Med lagen på väggen och sönderbrutna budord på marken, kommer han nära (som en granne) och erbjuder en gåva (som en Frälsare).

Vad är vi skyldiga? Vi är skyldiga Gud ett perfekt liv. Att följa varje uppmaning perfekt. Inte bara den om dopet, utan också de om ödmjukhet, ärlighet och hederlighet. Vi klarar inte av det. Man kan lika gärna låta oss betala alla byggnader på Manhattan. Men Kristus kan och gjorde det.

Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son.
Joh. 3:16 Vägen till korset säger oss exakt hur långt Gud kan tänka sig att gå för att få oss tillbaka.

R som i Räddade

Rom 5:9-10: ”Då vi nu har gjorts rättfärdiga genom hans blod skall vi av honom så mycket säkrare bli räddade från vreden. Ty om vi var Guds fiender och blev försonade med honom genom hans sons död, då skall vi, när vi nu är försonade, så mycket säkrare bli räddade genom hans sons liv.”

Vad är det vi behöver bli räddade från? Vilken hotfull situation behöver vi bli räddade undan? Låt oss gå tillbaka till Ef 2: ”Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har älskat oss med så stor kärlek att fast vi var döda genom våra överträdelse har han gjort oss levande tillsammans med Kristus - av nåd är ni frälsta...”

Det är en massa saker vi behöver bli räddade från: ondskan, döden, oss själva i bemärkelsen vår egoism. Fast allt detta är egentligen konsekvenser av en och samma sak, nämligen synden. Vi behöver bli räddade från synden. Lyssna, Jes 59:2: ”Det är era synder som skiljer er från er Gud, era brott får honom att vända sig bort och inte höra.”

Synd är besläktat med ordet sund, d.v.s. något som åtskiljer.

Hur kan då Jesu död rädda oss från det? Detta har en gammaltestamentlig bakgrund. GT talar om ett antal altaren: När Noa landat på berget Ararat efter syndafloeden byggde han ett altare och offrade åt Gud.

När Abraham kom till det land dit Gud hade kallat honom byggde han ett altare och tillbad.

När Isak förstått Guds kallelse byggde han ett altare.

När Gud talat till Jakob vid Betel reste Jakob ett altare.

När Moses besekrat den amalekitiska hären reste han ett altare. I centrum av tempeltjänsten i GT stod ett altare.

Låt oss nu gå till det allra viktigaste av alla dessa altare. I Gamla Testamentet kallas det för ”brännoffersaltaret”. Vi kan också kalla det för *försoningens altare*, för det är vid det altaret vi finner frid med Gud.

När templet byggdes satte man mitt i hela tempelbygget ett brännoffersaltare. Hade man förbrutit sig, syndat, gick man till det altaret för att offra, och bekänna. Göra upp sin sak med Gud. Vilken fantastisk själavård att så konkret och så tydligt få göra upp sin sak med Gud!

(Jämför Frälsningsarméns gamla botbänk.)

När detta altare byggts fick inget annat altare längre byggas. Det fanns nu bara ett, av Gud auktoriserat, altare. Kung som tiggare fick gå samma väg, upp till samma altare, för att där söka Guds nåd.

Det altaret är en profetisk bild. Altaret är en profetisk bild av korset, där Jesus dog för hela världens synder.

Under templets tid fanns **bara ett altare** där människan kunde försonas med Gud. Nya Testamentet säger det samma. Det finns fortfarande bara en väg.

Vi kan inte försonas med Gud var som helst, genom vilken religion som helst, hur som helst. Det finns bara en väg att gå. Det är samma väg för en president som för en prostituerad och för en bankdirektör som en tiggare. Vill du ha frid med Gud måste du till korset.

Det är därför Paulus t.ex. skriver, 1 Kor 2:2: ”Det enda jag ville veta av när jag var hos er, det var Jesus Kristus, den korsfäste Kristus.”

Och, Gal 6:14: ”... jag vill aldrig någonsin berömma mig av annat än vår herre Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst och död för mig och jag för världen.”

Får du tag på det här? Gamla Testamentets offer där ett djur fick dö i en syndares ställe var djupast sett bara en tillfällig lösning i väntan på... och en profetisk bild av... Jesu offer. Så här uttrycks just detta i Hebr 9:11-14: ”Men nu har Kristus trätt fram som överstepräst för det goda som skall komma. Han har gått genom det större och fullkomligare tält som inte är gjort av människohand, det vill säga inte tillhör denna världen. Och med sitt eget blod, inte med blod av bockar och kalvar, har han en gång för alla trätt in i helgedomen och vunnit befrielse åt oss för evigt. Om nu blod av bockar och tjurar och stänk av askan från en kviga helgar de orena så att de blir rena i yttre mening, hur mycket mer måste då inte blodet från Kristus, som i kraft av evig ande har framburit sig själv som ett felritt offer åt Gud, rena våra samveten från döda gärningar så att vi kan tjäna den levande Guden.”

Lyssna: Det fanns en märklig bestämmelse i samband med brännoffersaltaret. Altaret hade fyra horn. Ett i varje hörn. En brottsling hade, enligt Guds lag, rätt att fly till det altaret, och om han greppade tag i ett av dessa fyra horn åtnjöt han beskydd.

Vilken dramatisk bild! Kan du se honom komma springande, kanske på flykt? Så greppar han tag om hornet. Hans förföljare stannar upp. Han är i säkerhet.

Det handlar om Jesu kors. Där tydliggörs Guds förlåtelse.

Har du förbrutit dig? Har du dold synd i ditt liv? Vet du att ditt liv inte håller måttet inför Gud? Det finns en så förunderlig bestämmelse i Guds ord. Fly till korset. Greppa tag i korset, återopa Jesu verk på korset och Gud ger nåd.

I Bibelns kanske tydligaste profetia om korset, uttalad 700 f.Kr uttolkar profeten Jesaja långfredagens händelser så här, Jes 53:3-6: ”Han var föraktad och övergiven av alla, en plågad man, van vid sjukdom, en som man vänder sig bort ifrån. Han var föraktad, utan värde i våra ögon. Men det var våra sjukdomar han bar, våra plågor han led, när vi trodde att han blev straffad, slagen av Gud, förnedrad. Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att vi skulle helas, hans sår gav oss bot. Vi gick alla vilse som får, var och en tog sin egen väg, men Herren lät vår skuld drabba honom.”

Kort sagt: Jesus dog istället för dig.

Men kunde Gud inte bara förlåta oss våra synder?

Bibeln säger att Gud är den absoluta rättvisan. Tänk en stund på det. Den absoluta rättvisan i ett land är dess grundlag. Förlåtelse är bra i mellanmänskliga relationer, men du är säkert, om du tänker djupt på saken, tacksam för att staten inte bara förlåter människor hit och dit och

kanske lite godtyckligt. Det skulle sätta rätten ur spel. Därför finns det straffskalor som motsvarar någon slags rättsuppfattning hos oss. Rätt ska vara rätt, sedan vill vi säkert också att det ska finnas en väg till upprättelse. Men domaren kan inte bara säga till en mördare: - Jag förlåter dig, för vår trygghet måste skyddas av detta att rätt får vara rätt. Och om det nu är så viktigt för ett rättsamhälle som vårt att det finns en slags rättfärdighet som skiljer mellan gott och ont, vad skulle då hända om rätten upphävdes av Universums högsta domstol. Men Gud hade ett sätt att förbli intakt på, d.v.s. att slå vakt om sin rättfärdighet och samtidigt kunna ge nåd och förlåtelse, nämligen genom att själv ta straffet på sig. Och det är alltså djupast sett vad berättelsen om Jesus och hans kors handlar om: ”Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder...”

När Jesus nu ropar från korset: - Det är fullbordat, så är det detta han menar.

Jag ska för övrigt snart komma tillbaka till dessa ord.

Ä som i Älskade

Joh 3:16: ”Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.”

Rom 5:8: ”Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare.”

Ordet ”älskade” är en värmestuga. Utan det ordet kunde det ju låta så tekniskt alltihop med offerdjur och lagar och rättfärdighet. Ordet ”älskade” förändrar allt.

Gud hade inte behövt ge sitt liv för oss. Han kunde ha vänt oss ryggen som vi vände honom ryggen. Gud kunde ha

sagt: - OK, sköt er själva och låta oss gräva vår egen grav, om det inte varit så att Gud älskade sin skapelse.

Jesus lever ut detta. När han rör sig bland människor i sin samtid är han inte en andlig robot. Han är en människa i ordets bästa mening. Och han är fylld av medlidande.

Är inte det hoppfullt? Jag tror inte bara på en allsmäktig Gud som skapat himmel och jord och som styr historien med mäktig hand. Jag tror också på en Gud som gråter med den som gråter och som lider med den som lider.

”Älskad” Hur förändrar det inte våra liv när vi får tänka så? Vi är älskade av kärlekens Gud.

L som i Levandegjorda

1 Mos 2:16-17: ”Herren Gud gav detta bud: ”Du får äta av alla träd i trädgården utom av trädet som ger kunskap om gott och ont. Den dag du äter av det trädet skall du dö.”

Rom 6:23: ”Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår herre.”

Joh 3:3: ”Jesus svarade: ’Sannerligen, jag säger dig: den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike.’”

Jesus samtalar med Nikodemus, en framgångsrik man som hade "allt"..., men inte livet i Gud. Jesus säger ungefär: Nikodemus, tro är inte bara teologi, kunskap, åsikter, riter... Tro är liv från Gud.

Bakom detta ligger t.ex. orden från 1 Mos 2:16-17. När människan bröt med Gud bröts hon själv från livets rötter och dog, i andligt och evigt hänseende.

Det är utgångspunkten, och vad som också ligger i våra ord från Ef 2: "...fast vi var döda genom våra överträdelser har han gjort oss levande tillsammans med Kristus..."

– Du måste bli född på nytt, är ord som talar om nödvändigheten av att ett under får ske i våra liv, som ett skapelseunder, fast på insidan av en människa.

Och nu till något väldigt viktigt: Guds liv är ett evigt liv. Det eviga livet börjar alltså inte när du dör, utan när du blir född på nytt. Men det kommer inte att fullkomnas förrän i Himlen. Vi kanske kan tala om Himlen som en slags slutfrälsning. Här är en av de texter som beskriver detta, Upp 7:9-17.

"Johannes säger att en dag kommer Gud att torka bort dina tårar. Samma händer som spände ut himlafästet kommer att vidröra dina kinder. Samma händer som formade bergen kommer att smeka ditt ansikte. Samma händer som vred sig av smärta när de romerska spikarna trängde igenom dem kommer en dag att hålla ditt ansikte och torka bort dina tårar. För alltid." (Max Lucado, ... Och himlen applåderade.)

S som i Söner och Döttrar

Framförallt är nog frälsningen också försoning. Så vad är då försoning? Jo, försoning är en upprättad relation.

Verklig försoning är inte vapenstillestånd, eller formell fred. Verklig försoning är vänskap, och i vår relation till Gud t.o.m. barnaskap.

Jesus berättade en liknelse om detta. Vilken av dem tänker jag då på? Jag tänker på liknelsen om den förlorade sonen. En son går till sin far och begär sin del av arvet, som han

sedan snabbt lever upp i synd och förnedring. Och varje jude som hörde detta ryggade tillbaka för detta förakt mot den stackars fadern. Först dödförklarade sonen sin pappa, sedan tog han hans slitsamt förvärvade pengar och kastade dem i sjön. Men fadern förkastar aldrig sin son. Det är sonen som lämnat pappa, inte pappa som lämnat sonen. Och en dag, inte för att han älskar sin far, utan för att han börjar tycka synd om sig själv när alla pengar är slut och han måste ta ett arbete som svinskötare kommer sonen till besinning och bestämmer sig för att återvända hem. Så här berättar Jesus, Luk 15:17-24: ”Då kom han till besinning och tänkte: 'Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl. Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få gå som en av dina daglönare.' Och han gav sig av hem till sin far. Redan på långt håll fick fadern syn på honom. Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom. Sonen sade: 'Far, jag har syndat mot himlen och mot dig, jag är inte längre värd att kallas din son.' Men fadern sade till sina tjänare: 'Skynda er att ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest. Min son var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.' Och festen började.”

Jesus sammanfattar egentligen hela denna berättelse i några få ord i Johannesevangeliets inledning, Joh 1:12: ”Men åt dem som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt alla som tror på hans namn.”

Och vi läser ännu några ord från vår text i Ef där Paulus skriver att Gud har ”uppväckt oss med honom och gett oss en plats i himlen genom Kristus Jesus.”

Vad tror du att det betyder? Jag tror att det betyder att vi ska få komma till Himlen en dag.

Men jag tror inte att det är allt de orden handlar om. Jag tror att de handlar om en upprättad gudsrelation, vilket betyder ett upprättat barnskap och med detta den auktoritet som kommer av ett barnskap hos Gud.

Ordet här är alltså auktoritet. Det Bibeln säger är att det är annorlunda nu, när du är med Jesus. Han har all makt. Du får auktoritet. Auktoritet är tilldelad makt. Tänk på polisen som mitt i gatan står. Det kommer en stor långtradare. Polisen håller upp sin hand. Vem tror han att han är? Stålmannen? Nej, han vet förstås att han själv inte har kraft att stoppa en lastbil. Men han vet också att han har auktoritet att göra det. Du och jag kan inte göra det. Men polisen har av alla oss andra tilldelats auktoritet att med en enkel gest kunna stanna upp en lastbil.

Frälsningen är ett upprättande av din andliga auktoritet. Jesu blod lyfter hopplösa förlorare upp i segerposition, Upp 12:7-11: "Och det blev en strid i himlen: Mikael och hans änglar gav sig i strid med draken. Och draken och hans änglar stred, men han övermannades och det fanns inte mer någon plats för dem i himlen. Och han, den stora draken, ormen från urtiden, han som kallas Djävul och Satan, han som förför hela världen, han störtades ner på jorden och hans änglar störtades ner med honom. Och jag hörde en stark röst i himlen säga: "Nu finns frälsningen och kraften och riket hos vår Gud och makten hos hans smorde. Ty våra bröders anklagare har störtats ner, han som anklagade dem inför vår Gud både dag och natt. De har besegrat honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord. De älskade inte sitt liv mer än att de kunde gå i döden."

Upp 12 säger att vi segrar, vi övervinner, genom Jesu blod. Vet du idag att du är i ett hopplöst underläge? Kämpar du med gamla hjulspår och med vanor du inte kan övervinna? Vet du att du inte har seger? Har du krampat och ansträngt dig utan att nå någon verklig förändring?

Lyssna: Jesu blod förändrar allt.

Jesu blod lyfter hopplösa förlorare upp i segerposition. Det blodet talar hur det som såg ut som fiasko och djupaste nederlag vid korset fick en evig vändning i Jesu seger.

Ondskans makter vet det och bävar. Det blodet förändrar.

Det blodet förlåter synd och renar från missgärning.

Det blodet ger frid med Gud och för till frimodighet.

Det blodet löser och upprättar.

Och nu får du alltså rätta på dig och säga till dig själv och till alla andra att du är son och dotter i huset. Ef 2 igen: ”Ty genom honom kan både vi och ni nalkas Fadern, i en enda Ande. Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan äger samma medborgarskap som de heliga och har ert hem hos Gud.”

T som i Trygga

Ps 94:22: ”Men Herren är min trygga borg, min Gud är min klippa och min tillflykt.”

1 Joh 5:13: ”Detta skriver jag till er som tror på Guds sons namn, för att ni skall veta att ni har evigt liv.”

Nu kommer vi till frågan: Hur kan jag veta att jag är frälst? Hur kan jag veta att min tro räcker? Hur kan jag komma till ro och bli trygg?

Jag lyssnade till en gammal dam som arbetat många, många år i ett fundamentalistiskt präglad muslimskt land. Det var ett tufft liv. Hon berättade att alla hennes gamla kontakter, så vitt hon visste, var döda, efter en förföljelsevåg som gått genom landet mot den kristna församlingen. Så hur vittnar man om sin tro där?

Man fick vara mycket försiktig. Så här sa hon att det ofta gick till. Någon kom fram till henne och frågade vad hon som västerlänning gjorde i deras land. Hon berättade om sitt arbete som sjuksköterska. Snart kom frågan: - Är du en kristen? Och på den gick det utmärkt att svara ja, för hon fick vara en kristen så länge hon inte försökte göra någon annan kristen.

Jag är muslim, svarade hennes nya vän, och fortsatte med ett långt tal om varför det var bättre att vara muslim än kristen. Hon hade lärt sig att vara tyst i dessa lägen och bara lyssna. Efter denna appell brukade hon vänta in rätt tillfälle. Så sa hon: - Så bra. Då vet du ju att du kommer till Himlen. Detta var en oerhört välriktad liten kommentar rakt in i en glipa i mannens självsäkerhet. För hon visste så väl det han också visste. En muslim kan aldrig veta att han är räddad. Gud skriver spelreglerna. Han lever så gott han kan. Men aldrig kan han säkert veta om han duger för sin Gud. Därefter brukade många fråga: - Har du en Bibel? Vilket hon hade, men inte fick ge bort. Efter många löften och försäkringar om att det verkligen var mannens som bett om en Bibel och inte hon som tvingat den på honom försvann han efter en stund med en Bibel under armen. Sedan gick det oftast en lång tid, kanske tio år, innan han kom tillbaka igen, ofta efter en dröm eller en övernaturlig upplevelse av Gud för att få hjälp att be sin frälsningsbön.

En mycket intressant berättelse tycker jag.

Vilket förstås för mig till frågan: - Hur kan jag då veta att jag är frälst?

Ja om jag bara bygger mitt liv på mina känslor så står det nog på lösan sand, för jag vet inte hur många gånger oktoberdagar jag ”känner mig frälst”. Vissa dagar då jag varit en duktig kristen kanske jag vågar hoppas försiktigt, men vad gör jag då alla de där andra dagarna, som rent av bara blev ett patetiskt magplask?

Och ändå menar Bibeln att det finns något sådant som frälsningsvisshet. Du kan vara lugn. Du kan få ro. Du kan vara trygg. ”Detta skriver jag till er som tror på Guds sons namn, för att ni skall veta att ni har evigt liv.”, skrev Paulus. Fast ett ögonblick, vad var det egentligen han skrev för att vi skulle veta detta. Då går vi två versar tillbaka i texten, 1 Joh 5:11-12: ”Och detta är vittnesbördet: Gud har gett oss evigt liv, och det livet finns i hans son. Den som har hans son har livet. Den som inte har Guds son har inte livet.”

Fick du tag på detta? Guds liv är en gåva.

Tidigare läste vi också dessa ord, Rom 6:23: ”Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv i Kristus Jesus, vår herre.”

Vad är en lön? Något man förtjänat.

Vad är en gåva? Något man inte förtjänat.

Frälsningen är inte ett MVG på provet. Frälsningen är något du får av Gud, av nåd. Frälsningen är inte något du ska lyckas med. Frälsningen är något Jesus redan har lyckats med.

Och det är nu vi kommer tillbaka till hans ord från korset: - Det är fullbordat! D.v.s.: – Det är redan gjort.

Någon sa att religionernas grundord är gör. Uppfyll de här lagarna, meditera på det här sättet, gör en pilgrimsresa hit

eller dit. Gör, gör, gör. Men det kristna trons huvudord är gjort. – Det är fullbordat.

D.v.s. frälsningen är inte en IKEA möbel, där du får delarna, som du själv måste skruva ihop bäst du kan... och nog saknas det väl alltid en skruv. Frälsningen är något färdigt. Och därför kan du veta att du är frälst, inte för att du är världens mest lyckade kristen, utan för att du tog emot det Jesus lyckats med och gav till dig av nåd. Så skriver Paulus, Rom 3:27: ”Vad blir då kvar av vår stolthet? Ingenting. Vilken lag säger det, gärningarnas? Nej, trons lag.” Det är det som är nåd. Och p.g.a. nåd kan du vara trygg och veta att din frälsning håller.

A som i Andefyllda

En gång frågar människorna i Jerusalem: - Vad ska vi göra för att bli frälsta? Så här svarar Petrus i Apg 2:38: ”Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att ni får förlåtelse för era synder. Då får ni den heliga anden som gåva.”

Gud vill inte att du ska vara tom, utan fylld av den helige Ande. I frälsningen finns därför också den helige Andes gåva, som en ständig närvaro i våra liv. Om och om igen får jag be om och ta emot den helige Andes kraft för varje ny dag, hans ledning och hans tröst.

Sammanfattning: Att bli frälst är alltså att bli hel igen, att komma hem igen, att få vara barn hos Gud igen och att få bli ett tempel för den helige Ande.

Låt oss nu tacka Gud för frälsningens gåva.